

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך י' - חלק ו'

קונטרס 276

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּבְרוּחָא דְאַקְרֵי הֶבֶל, דְּאַתְבָּסָם יְתִיר בְּכִלְלָא דְגּוּפָא
קְדִישָׁא. נִפְקִין אַחֲרָנִין דְּמִבְּסָמֵן יְתִיר,
וּמִתְדַבְּקוּ בְּגּוּפָא, וְלֹא מִתְדַבְּקוּ. כְּלָהוּ תְלִיין בְּאַוִירָא
וְנִפְקִין מֵהַאי כְּלָלָא דְאַלִין מִסְּאֲבִין. וְשִׁמְעִין מִה
דְּשִׁמְעִין מֵעִילָא, וּמְנַיְהוּ יְדַעֵי לְתַתָּא דְקַאמְרֵי לְהוּ.

וְתֵאנָא בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, כִּיּוֹן דְּאַתְבָּסְמוּ לְעִילָא
כְּלָלָא דְאַדָּם, גּוּפָא קְדִישָׁא, דְּכַר וְנוֹקְבָא.
אַתְחַבְּרוּ זְמָנָא תְּלִיתָאָה, וְנִפְקֵי אַתְבָּסְמוּתָא דְכָלָא.
וְאַתְבָּסְמוּ עַלְמִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וּמִכָּאֵן אֲשֶׁתְּכִלְלֵי
עַלְמָא דְלְעִילָא וְתַתָּא, מִסְטְרָא דְגּוּפָא קְדִישָׁא.
וּמִתְחַבְּרִין עַלְמִין, וּמִתְאַחֲדוּן דָּא בְּדָא, וְאַתְעֲבִידוּ חַד

ספר מאורות הזהר

דף ק"מ, במדה"נ) חסן ישועות, מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום, וכנראה ששל זה הצטער רבי אלעזר בן ערך בטוב לבו על לחץ ודחקן של ישראל שיגרמו להם כך באריכות הגלות.

ז. ובנה מפרשים (בסליחות לערב ראש השנה בפזמון "ש'לש עשרה מדות"): אם סררו כפרה זו [שפרה מדרך התרישה והלכה בעקלתון, שהוא] מרב עתים וימים ודו"ק.

ח. בן מובא בזהר (ח"ב דף ז' ע"ב) רבי שמעון זקף ידוי ובכה ואמר, ווי מאן די'דמן ב'הוא זמנא, ונכא'ה חולקיה מאן די'דמן וישתפח ב'הוא זמנא כו', בגין ד'הוא ד'תקים ב'הוא זמנא ב'מהימנותא, יזכה ל'הוא נהירו ד'חדוה ד'מלכא, ועל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

גּוּפָא. (ובגין דבְּלָהוּ חַד גּוּפָא, שְׂכִינְתָא לְעִילָא, שְׂכִינְתָא לְתַתָּא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַתָּא,) וּמִשְׁלָפָא רּוּחָא, וְעִיילָא בְּחַד גּוּפָא. וּבְבְּלָהוּ לָא אַתְחִיזִי אֶלָּא חַד. (ישעיהו
 1) קִדְשׁ קִדְשׁ קִדְשׁ יי צְבָאוֹת מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
 דְּכִלָּא הוּא חַד גּוּפָא.

תְּאֵנָא, כִּיּוֹן דְּאַתְבְּסָמוּ דָּא בְּדָא, (פְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים
 א) תְּנִירִי זְהִב נַעֲשֶׂה לָךְ עִם נְקוּדוֹת הַפֶּסֶף) אַתְקִשְׁרוּ
 דִּינָא וְרַחֲמִי. (אַתְבְּסָמָא דִּינָא בְּרַחֲמִי) וְאַתְבְּסָמַת נּוֹקְבָא
 בְּדַכּוּרָא. וּבְגִינִי כַּךְ לָא סְלִקָא דָּא בְּלֵא דָּא, כְּהֵאֵי
 תָּמֹר, דְּלֵא סְלִקָא דָּא בְּלֵא דָּא. וְעַל הַאי תְּגִינּוּ, מָאן
 דְּאַפִּיק גְּרַמְיָה בְּהֵאֵי עֲלָמָא מְכַלְלָא דְּאָדָם, לְבַתֵּר פֶּד
 נְפִיק מֵהֵאֵי עֲלָמָא, לָא עִייל בְּכַלְלָא דְּאָדָם, דְּאַקְרִי

ספר מאורות הזהר

ההוא זמנא פתיב וצרפתיים כצורף את הפספ וּבְחִנְתִּים כְּכַחַן אֶת הַזְּהָב וְגו', לְכַתֵּר
 דְּאִינוּן עֲקָתִין מִתְעַרְי עַל יִשְׂרָאֵל, וְכַל עַמִּין וּמְלַכִּיהוֹן יִתְיַעֲטוּן פְּחָדָא עַלֵּיהוּ, וּמִתְעַרְי
 כְּמָה גְזִירִין בִּישִׁין, כּוֹלְהוּ סְלִקִי בְּעִיטָא חֲדָא עַלֵּיהוּ, וְיִיתוּן עֲקָתָא עַל עֲקָתָא, בְּתַרְיִתָּא
 מִשְׂכָּחֵן קְמִיִּתָּא כּוּ' עֵין שָׁם. וְכַמָּה מְפִרְיִצִי יְהוּדָאִין יְתַהֲפְכוּ לְאַהֲדָרָא לְגַבִּיִּהוּ, וְיִיתוּן
 עֲמָהוּן, לְאַגְחָא קְרָבָא עַל מְלָפָא מְשִׁיחָא כּוּ' עֵין שָׁם.

ט. וְלִכְּן אֲחִי וְרַעִי, מִי לֵה' וּלְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְלִנְבִיאֵי הָאֱמֶת, יִתְחַזַּק מְאֹד מְאֹד
 בְּאֱמוּנַת בֵּית מְשִׁיחַ, וְכַמָּה פְּעָמִים בְּיוֹם יֵאמֵר כָּל אָדָם אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלָמָה
 בְּבֵיאת הַמְּשִׁיחַ וּבְאֱמוּנַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר הוּא רֵאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמְבַלְעָדֵי ה' אֵין
 לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבִדּוֹ בְּיַדֵּי יְחֹס וִירַחֵם עַל עַנְי וְאֲבִיוֹן

בעולם שצריך אדם לדחותו ולנהוג בו קלון, שהרי כלם מעשי אמת הם, והכל צריך בעולם.

שהרי פעם אחת היה רבי אלעזר הולך בדרך, והיה הולך עמו רבי חזקיה. ראו נחש אחד. קם רבי חזקיה להרג אותו. אמר לו רבי אלעזר, עוב אותו, אל תהרג אותו. אמר לו, והרי הוא דבר רע שהורג בני אדם. אמר לו לרבי חזקיה, והרי כתוב (קהלת י) אם ישוף הנחש בלוא לחש. לא נושף הנחש את האדם עד שלוחשים לו מלמעלה ואומרים לו לך הרג את פלוני.

ורפעים כמו שעשה זה, כך גם מציל את האדם מדברים אחרים, ועל ידו מרחיש הקדוש ברוך הוא גם לבני אדם, והכל תלוי ביד הקדוש ברוך הוא והכל מעשי ידיו. וצריך אותם העולם. ואם העולם לא היה צריך אותם, לא היה הקדוש ברוך הוא עושה אותם. ולכן לא צריך אדם לנהוג בהם קלון בדברי העולם. בדבריו ומעשיו של הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה.

פתח ואמר, וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים - זה אלהים חיים. וירא - שהסתפל להאיר להם ולהשגיח עליהם. את כל אשר עשה - הכל בכלל אחד, מעלה ומטה. והנה טוב - זה צד הימין. מאד - זה צד השמאל. והרי פרשוהו, טוב - זה מלאך החיים. מאד - זה מלאך המות. והכל סוד אחד. סוד הוא לאותם שמתבוננים בסוד החכמה.

וירא אלהים את כל אשר עשה (בראשית א). בכל מעשה בראשית כתוב וירא אלהים כי טוב, וכאן - וירא אלהים את כל אשר עשה. אלהים למטה שולט על

מלה בעלמא דבעי בר נש לדחיא ליה מגיה, ולאנהגא ביה קלנא, דהא כלהו עובדא דקשוט אינון, וכלא אצטריך בעלמא.

דהא זמנא חדא, הוה ר' אלעזר אזיל בארשא, והוה אזיל עמיה ר' חזקיה, חמו חד חוין, קם ר' חזקיה למקטליה. אמר ליה ר' אלעזר, שביק ליה לא תקטליניה. אמר ליה, והא מלה בישא איהו, דקטיל בני נשא. אמר ליה לר' חזקיה, והא כתיב (קהלת י) אם ישוף הנחש בלא לחש. לא נשיף חוין לבר נש, עד דלחשין ליה מלעילא, ואמרי ליה זיל קטיל ליה לפלניא.

ולזמנין כמה דעביד האי, הכי נמי שזיב לבר נש, ממלין אחרנין, ועל ידוי ארחיש קדשא בריך הוא ניסא לבני נשא, וכלא בידי דקודשא בריך הוא תליא, וכלא איהו עובדי ידוי, ואצטריך עלמא להו, ואי לאו דאיצטריך לון עלמא, לא עבד לון קדשא בריך הוא. ועל דא לא בעי בר נש לאנהגא בהו קלנא במלי דעלמא. במלוי ובעובדוי דקודשא בריך הוא על אחת כמה וכמה.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים: דא אלהים חיים. וירא: דאסתפל לאנהרא לון, ולאשגחא לון. את כל אשר עשה כלא בכללא חדא, עילא ותתא. והנה טוב: דא סטרא דימינא. מאד: דא סטרא דשמאלא, והא אוקמוהו, טוב: דא מלאך חיים מאד: דא מלאך המות. וכלא רזא חדא. רזא הוא, לאינון דמסתכלי ברזא דחכמתא.

וירא אלהים את כל אשר עשה. בכל עובדא דבראשית, כתיב, וירא אלהים כי טוב, והכא וירא אלהים את כל אשר עשה. אלהים

לתתא, שליט על תתאי. אלהים לעילא, שליט על עלאי. דא איהו רזא דאלהים חיים, (נ"א דבר אחר בלא איהו אלהים חיים) דאנהיר ואדליק כל אינון בוצינין עלאין ותתאין, ומתמן נפקין כל אינון נהורין לאנהרא.

תוספתא

בטמירו דטמירין, אתרשים רשימו חד, דלא אתחזי ולא אתגליא. ההוא רשימו, רשים ולא רשים. מארי דסכלתנו, ופקחין דעיינין, לא יכלין למיקם ביה. איהו קיומא דכלא. ההוא רשימו איהו זעיר, דלא אתחזיא ולא אתגליא. קיימא ברעותא, לקיימא כלא. לנטלא מה דנטלא, ממה דלית ביה רשימו, ולא רעותא, דלא אתחזי.

ההוא רשימו בעא לאחפיא גרמיה, ועביד ליה לגרמיה, לאתטמרא ביה, חד היכלא. ההוא היכלא אפיק ליה מגרמיה, ומתח ליה במתיחו רב וסגיא לכל סטרין, אוקיר ליה בלבושי יקר, פתח ליה חמשין תרעין.

לגו בגו, אתטמר ואתגנזי ההוא רשימו. פיון דאתגנזי ביה, ועאל בגויה, אתמליא נהורא. מההוא נהירו, נבעין נהורין, ונצוצין נפקין מאינון תרעין, ונהרין כלא.

ההוא היכלא אתחפייא בשית יריען. אינון שית יריען, אינון חמש. לגו בגו אינון יריען, קיימא חד יריעא מרקמא, בההוא יריעה אתחפייא ההוא היכלא, מניה אשגח וחקא לכלא.

האי היכלא איהו פקייחא דעיינין, דלא ניים. איהו אשגח תדיר לאנהרא לתתא, מגו

התחתונים, אלהים למעלה שולט על העליונים. זהו סוד של אלהים חיים, (דבר אחר, הכל הוא אלהים חיים) שמאיר ומדליק כל אותם מקורות עליונים ותחתונים, ומשם יוצאים כל אותם אורות להאיר. תוספתא

במכסה שבמכסים נרשם רשם אחד שלא נראה ולא התגלה אותו רשם רשום ולא רשום. בעלי התבונה ועינים פקוחות לא יכולים לעמד בו. הוא קיום הכל. אותו הרשם הוא קטן, שלא נראה ולא התגלה. עומד בצדו לקים הכל. לקבל מה שמקבל ממה שאין בו רשם ולא רצון, שלא נראה.

אוחו הרשם רוצה לכסות את עצמו, ועושה אותו לעצמו להטמן בו היכל אחד. אותו היכל מוציא אותו מעצמו, ומותח אותו במתיחה גדולה ורבה לכל הצדדים, מכבד אותו בלבושי כבוד, ופותח לו חמשים שערים. לפני ולפנים נטמן ונגנז אותו רשם. פיון שנגנז בו ונכנס לתוכו, מתמלא באור. מאוחו האור נובעים אורות, וניצוצות יוצאים מאותם השערים, ומאירים הכל. אותו היכל מכסה בשש יריעות. אותן שש יריעות הן חמש. לפני ולפנים אותן יריעות עומדת יריעה אחת רקומה, ובאותה היריעה מתכסה אותו ההיכל, ממנו משגית ורואה הכל.

ההיכל הזה הוא פקייחת העינים שלא ניים. הוא משגית תמיד להאיר למטה מתוך האור של אותו הרשם. אותה תבונה, חכמה נסתרת, רצון הרצונות, (בקשת הבקשות) היה גנוז וטמון, ולא התגלה, עומד ולא עומד,

נהירו דההוא רשימו. ההוא סכלתנו, חכמתא טמירתא, רעו דרעותין (ס"א)

בעו דבעיתו) הוי גניז וטמיר, ולא אתגליא, קיימא
ולא קיימא. בריה הוא מטמיר דטמירו, בריה
הוא לעלם ולעלמי עד אמן. (ע"כ תוספתא).

הא חזי, יתרו הוא דיהב עיטא למשה, על
תקונא דדינין, הכי אצטריף. ורזא דא
דאודי ליה לקודשא בריה הוא, וסדר קמיה
תקונא דדינוי, לאחזאה מה דכתיב, (דברים א) פי
המשפט לאלהים הוא, ולא לסטרא אחרא.
ודינין לישראל אתייהבו, ולא לאחרא,
דכתיב, (תהלים קמו) חקיו ומשפטיו לישראל. ותא
חזי, לא ינהיג בר נש קלנא באחרא, ומלה
דהדיוטא, מלה (דף ט"ט ע"א) איהו. דהא במשה
כתיב, וישמע משה לקול חותנו וגו'.

וישמע יתרו וגו', פתח ואמר (תהלים יח)
אודף בגוים יי' ולשמך אזמרה. דוד
מלכא אמר דא ברוח קדשא, בשעתא דחמא,
דהא יקרא דקודשא בריה הוא, לא אסתליק
בסליקו ולא אתייקרא בעלמא, אלא מטטרא
דשאר עמין.

וא' תימא, הא קדשא בריה הוא לא אתייקר
בעלמא, אלא בגיניהון דישראל. הכי
הוא ודאי, דהא ישראל אינון הוי יסודא
דשרגא לאנהרא, אבל פד שאר עמין אתאן
ואודן ליה, בשעבודא דיקרא דקודשא בריה
הוא, כדין אתוסף יסודא דשרגא, ואתתקף על
פל עובדוי. בחבורא חדא, ושלטי קדשא
בריה הוא בלחודוי עילא ותתא.

בגוונא דא, פל עלמא, דחילו ואימתא נפל
עלייהו מקמי קדשא בריה הוא. וכיון
דאתא יתרו, דאיהו כומרא עלאה, דכל טעוון
אחרנין, כדין אתתקף ושלטי יקרא דקודשא
בריה הוא על כלא.

בגין, דכל עלמא, פד שמעו שמע גבורתיה
דקודשא בריה הוא, זעו.

בריה הוא מהמכוסה שבמכוסים
בריה הוא לעולם ולעולמי עד, אמן.
(ע"כ התוספתא)

בא וראה, יתרו הוא שנתן עצה
למשה על תקון הדינים, כף צריף.
וסוד זה שהודה לו לקדוש ברוך
הוא וסדר לפניו תקון הדינים,
להראות מה שכתוב כי המשפט
לאלהים הוא, ולא לצד האחר.
והדינים נתנו לישראל, ולא
לאחר, שכתוב חקיו ומשפטיו
לישראל. ובא ראה, לא ינהג אדם
קלון באחר, ודבר הדיוט דבר
הוא, שהרי במשה כתוב וישמע
משה לקול חתנו וגו'.

וישמע יתרו וגו'. פתח ואמר
(תהלים יח) על בן אודף בגוים ה'
ולשמך אזמרה. דוד המלך אמר
את זה ברוח הקדש בשעה שראה
שכבוד הקדוש ברוך הוא לא
עולה בעליה ולא מתכבד בעולם,
אלא מצד שאר העמים.

ואם תאמר, הרי הקדוש ברוך
הוא לא מתכבד בעולם אלא
משום ישראל - כף זה ודאי, שהרי
ישראל הם היסוד של הנהג האיר,
אבל כששאר העמים באים
ומודים לו בשעבוד הכבוד של
הקדוש ברוך הוא, אז נוסף יסוד
הנהג ומתחזק על כל מעשיו
בחבור אחר, ושלט הקדוש ברוך
הוא לבדו מעלה ומטה.

כמו זה כל העולם, אימה ופחד
נפל עליהם מלפני הקדוש ברוך
הוא. כיון שבא יתרו, שהוא כמר
עליון של כל יתר האלילים, אז
התחזק ושלט כבוד הקדוש ברוך
הוא על הכל.

משום שכל העולם, כששמעו
שמע גבורתו של הקדוש ברוך
הוא, זעו. וכלם היו מסתכלים

דקודשא בריה הוא, זעו.

ביתרו שהיו חכם וממנה גדול
של כל אלילי העולם. כיון שראו
שהוא בא ועובד לקדוש-ברוך-
הוא, ואמר עתה ידעתי כי גדול
ה' מכל האלהים, אז פלם
התרחקו מעבודותיהם וידעו
שאין בהם ממש, ואז התכבד
כבוד השם הקדוש של הקדוש
ברוך הוא בכל הצדדים. ולכן
נרשמה פרשה זו בתורה, וראשית
הפרשה היה בו, ביתרו.

יתרו היה אחד מחכמי פרעה.
לפרעה היו שלשה חכמים - אחד
יתרו, ואחד איוב, ואחד בלעם.
אחד יתרו - שלא היתה עבודה
וממנה ושמש וכוכב ששולט על
שלטונו שלא היה יודע העבודה
שראיה לו ואותו השמוש שלו.
בלעם היה מכשף בכל מיני
כשפים, בין במעשה בין בדבור.
איוב היה פחד בפחד, ובאותו
פחד היה עקרו, משום שדבר
שלמעלה, בין של קדשה בין של
הצד האחר, לא יכול אדם למשך
רוח שלמעלה למטה ולקרב אליו
אלא בפחד, ויכונן לבו ורצונו
בפחד ובשכרון הלב, ואז ימשיך
למטה רוח שלמעלה והרצון
שהצטרף.

ואם לא ישים לבו ורצונו בפחד
לאותו הצד, לא יוכל להדביק בו
רצונו, פרט לאותם הצורות
הדקיקות, ולא בכלם, משום שיש
בהם שליטים שצריכים אליהם
את רצון הלב והפחד. כל שכן
אותם דברים עליונים שצריך
אימה ופחד ורצון יותר.

יתרו הצטרף עבודתו של אותו
הצד תמיד, בין בזמן שצריך לו,
לאדם ובין בזמן שלא צריך לו,
כדי שאותו הצד ידבק אליו
בשעה שצריך אותו. בלעם נדבק
באותם כשפים, כמו שנתבאר.
איוב, ברב אותו הפחד שלו, חזר

וכלהו הוּו מסתפלן ביתרו, דאיהו חכים ורב
ממנא דכל טעוון דעלמא, כיון דחמו, דאיהו
אתא ופלח ליה לקודשא בריהּ הוא, ואמר
עתה ידעתי כי גדול יי' מכל האלהים, כדין
פלהו אתרחקו מפולחניהון, וידעו דלית בהו
ממשו. כדין אתייקר יקרא דשמא קדישא
דקודשא בריהּ הוא, בכל סטריין. ועל דא
אתרשים פרשתא דא באורייתא, ושירותא
דפרשתא הוה ביה ביתרו.

יתרו חד מחכימין דפרעה הוה. תלת חכימין
הוּו ליה לפרעה, חד יתרו, וחד איוב,
וחד בלעם. חד יתרו: דלא הוה פולחנא
וממנא ושמשא וככבא דשליט על שולטניה,
דלא הוה ידע פולחנא דאתחזי ליה, וההוא
שמושא דיליה. בלעם, הוה חרשא בכל מיני
חרשין בין בעובדא בין במלה.

איוב הוה דחיל בדחילו, ובההוא דחילו הוה
עקרא דיליה, בגין דמלה דלעילא, בין
דקדושה, בין דסטרא אחרא, לא יכיל בר נש
לאמשכא רוחא דלעילא לתתא ולמקרב
גביה, אלא בדחילו. ויכוין לביה ורעותיה
בדחילו ותבירו דלבא, וכדין ימשיך לתתא
רוחא דלעילא ורעותא דאצטריך.

ואי לא ישוּי לביה ורעותיה בדחילו לההוא
סטרא, לא יכיל לאתדבקא ביה רעותיה,
בר להני טופסי דקיקין, ולא בכלהו, בגין
דאית בהו שלטנין, דאצטריך לגבייהו רעותא
דלבא ודחילו. כל שכן אינון מלין עלאין,
דאצטריך דחילו ואימתא ורעותא יתיר.

יתרו אצטריך פולחניה דההוא סטרא תדיר,
בין בזמנא דאצטריך ליה לבר נש, בין
בזמנא דלא אצטריך ליה, בגין דההוא סטרא
יהא דביק לגביה, בשעתא דאצטריך ליה.

בַּלְעָם אֶתְדַבֵּק בְּאִינוֹן חֲרָשִׁין, כְּמָה דְאִתְמַר. אִינוֹב בְּסָגִיאוֹ דְהַהוּא דְחִילוֹ דִּילִיָּה אַהֲדַר בְּמַצְרַיִם לְמַדְחַל מִקְמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד חָמָא אִינוֹן גְּבוּרִין וְנַסִּין, דְעַבְד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַצְרַיִם. יִתְרוֹ, לֹא אַהֲדַר בְּכָל דָּא, עַד דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם, וְכָל אִינוֹן קִשְׁרִין וְטַפְסִין דְקִשְׁרֵי מַצְרָאֵי, לֹא הוּוּ כְלוּם, וְנִפְקוּ. וְלִבְתַּר דְטַבַּע לֹון בְּיִמָא, פְּדִין תַּב, וְאַהֲדַר לְפּוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

בַּלְעָם לֹא תַב, וְלֹא אַהֲדַר, דְטַנּוּפָא (ג"א דַטַפְסָא) דְסַטְרָא אַחְרָא הוּוּ מִתְדַבֵּק בֵּיה, וְעַם כָּל דָּא אֶסְתַּפְלוּתָא דִמְרַחֵיק הוּוּ מִסְתַּפַּל, בְּגוּ הַהוּא טַנּוּפָא (ס"א טַפְסָא) וְאַתְדַבְּקוּתָא דְסַטְרָא אַחְרָא. דְהָא בְּסַטְרָא אַחְרָא אֵית גְּהִירוֹ דְקִיק חַד, דְגְּהִיר סַחְרִינִיָּה, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (יְחֻזְקָא א) וְנִגְהָ לֹו סְבִיב. וְדָא אֶסְתַּפְלוּתָא זְעִיר (וַעַל דָּא) הוּוּ מִסְתַּפַּל מְרַחֵיק, וְלֹא בְכֻלְהוּ מְלִין.

וְכַר הוּוּ מִסְתַּפַּל מְלָה זְעִיר מְהַהוּא גְּהִירוֹ, כְּבַתַּר פּוּתְלָא הוּוּ, אָמַר וְלֹא יַדַע מָאֵי קָאָמַר. וְהוּוּ מִסְתַּפַּל בְּהַהוּא גְּהִירוֹ בְּסַתִּימוֹ דְעֵינָא, וְאַתְגַּלְגַּל עֵינָא, וְחֻזִי בַר נָשׁ גְּהוּרָא סַתִּימָא, וְלֹא חֻזִי. וְרוּזָא דָּא (בַמְדַבֵּר כַּד) שְׂתַם הַעֵין, וְאוּקְמוּהָ שְׂתַם: סַתוּם, וְכֻלָּא חַד.

דְהָא לִית סַטְרָא אַחְרָא, דְלִית בֵּיה (דף ס"ט ע"ב) גְּהִירוֹ דְקִיק זְעִיר מִסְטְרָא דְקוּדְשָׁא, כְּגוּוּנָא דְרוּב חַלְמִין, דְבְּסָגִיאוֹת תַּבְנָא, אֵית חַד גְּרַעֲינָא דְחַטִּין. בַּר אֲלִין טַפְסִי דְקִיקִין חַצִּיפִין, דְכֻלְהוּ מְסַאֲבֵי יִתִיר. וּבְהוּ הוּוּ בַלְעָם יוֹדַע.

זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְמִשָּׁה, דְאִיהוּ לְעֵילָא בְּכָל קְדוּשִׁין עַלְאִין, וְאַסְתַּפַּל, בְּמָה דְלֹא אִתִּיָּהֵב רְשׁוֹ לְבַר נָשׁ אַחְרָא בְעַלְמָא לְאַסְתַּפְלָא. וְכְמָה דְבַלְעָם הוּוּ חַמִּי

בְּמַצְרַיִם: לְפַחַד מִלְפְּנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׂרָאָה אוֹתָם גְּבוּרוֹת וְנַסִּים שְׁעֵשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַצְרַיִם. יִתְרוֹ לֹא חִזַּר בְּכָל זֶה, עַד שְׂיִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם. וְכָל אוֹתָם קִשְׁרִים וְהַצְּוֹרוֹת שֶׁקִּשְׁרוּ הַמַּצְרַיִם, לֹא הָיוּ כְלוּם, וְיִצְאוּ. וְאַחַר שְׁטַבַּע אוֹתָם בְּיָם, אֹז שָׁב וְחִזַּר לְעַבְדוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בַּלְעָם לֹא שָׁב וְלֹא חִזַּר, שֶׁטַּנְפַּת (שְׂצוּרָת) הַצַּד הָאֲחֵר הָיָה דְבוּק בּוֹ, וְעַם כָּל זֶה הָיָה מִסְתַּפַּל הַסְתַּפְלוּת שֶׁל מְרַחֵק בְּתוֹף אוֹתָה טַנּוּפָא (עוֹדָה) וְהַדְּבָקוּת לְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהָיָה בְּצַד הָאֲחֵר יֵשׁ אוֹר דְקִיק אֶחָד שְׁמַאִיר סְבִיב, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (יְחֻזְקָא א) וְנִגְהָ לֹו סְבִיב. וְזוֹ הַסְתַּפְלוּת קַטְנָה (וַעַל וּ) הָיָה מִסְתַּפַּל מְרַחֵיק, וְלֹא בְּכָל הַדְּבָרִים.

וְכִשְׁהוּוּ מִסְתַּפַּל דְבַר קָטָן מְאוּתוֹ הָאֹר, זֶה הָיָה כְּמַאֲחֵרֵי הַכְּתָל. אָמַר וְלֹא יָדַע מַה אָמַר. וְהָיָה מִסְתַּפַּל בְּאוֹתוֹ הָאֹר בְּסַתִּימוֹת הַעֵין, וְהַעֵין מִתְגַּלְגַּלַּת, וְרוּזָא הָאֲדָם אוֹר סַתוּם וְלֹא רוּזָא. וְסוּד זֶה שְׂתַם הַעֵין, וּפְרָשׁוּהָ שְׂתַם - סַתוּם, וְהַכָּל אֶחָד.

שְׁהִירֵי אֵין צַד אַחַר שְׂאִין בּוֹ אוֹר דְקִיק קָטָן מְצַד הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ רַב הַחֲלוּמוֹת, שֶׁבְּרַב הַתְּבִין יֵשׁ גְּרַעֲיִן אֶחָד שֶׁל חֲטָה, פְּרַט לְצַוּרוֹת הַדְּבָקוּת הַלְלוֹי הַחֲצוּפוֹת שֶׁכָּלם יוֹתֵר טְמֵאוֹת, וּבְהֵם הָיָה בַלְעָם יוֹדַע.

אֲשֶׁר חָלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא לְמַעְלָה בְּכָל הַקְּדוּשׁוֹת הַעֲלִינוֹת, וְהַסְתַּפַּל בְּמָה שֶׁלֹּא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְאָדָם אַחַר בְּעוֹלָם לְהַסְתַּפַּל. וְכְמוֹ שֶׁבַלְעָם הָיָה רוּזָא אוֹר קָטָן דְקִיק כְּמַאֲחֵרֵי הַכְּתָל מִתּוֹף אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר, אַף כֵּן מֹשֶׁה מִתּוֹף

חַמִּי

אור עליון גדול ורב היה רואה למטה כמאחורי הכתל חשף דקיק אחד שנראה לו, ולא בכל זמן, כמו שבלעם לא היה מסתפל באותו אור בכל זמן.

אשרי חלקו של משה הנביא הנאמן, מה פתוב בו? (שמות א) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. הסנה היה ודאי בתוך אותה קדשה, ונדבק בו. שהכל נדבק זה בזה, טהור וטמא. אין טהור אלא מתוך טמא.

נסוד זה - (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. קלפה ומח עולים זה בזה, וקלפה זו לא תזוז ולא תשבר עד הזמן שבו יקומו המתים מן העפר, אז תשבר הקלפה, ואור יאיר בעולם בלי סתר מתוך המח. אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

ואת שני בניה, אמר רבי חייא, וכי בניה ולא בניו של משה? אלא משום שהיא השתדלה אחריהם בלי בעלה, קראה להם התורה בניה ולא בניו. אמר רבי יוסי, אף על גב שבני משה היו, דבר אמת בניה ודאי. רבי אלעזר אמר, הרי משה היה מזדונג במקום אחר קדוש עליון, ולא כבודו לקרא להם בניו. עכשו, אף על גב שבניו היו, משום כבוד אותו מקום שהזדונג בו, קרא להם כאן בניה, ואחר כך קרא להם בניו. מה הטעם? משום שאותה השעה שהגיעו, היה משה מדבר בשכינה. אחר שנפרד ויצא אל חמיו, אז פתוב ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו וגו'.

אמר רבי שמעון, אלעזר אלעזר, אני רואה שבפרשה הזו שאתה מתחיל את הדבר פראוי, אף הסיים לא כך. ודאי בשביל כבוד

נהירו זעיר דקיק כמבתר כותלא, מגו ההוא סטרא אחרא. אוף הכי משה, מגו נהירו עלאה רב וסגי, הוה חמי לתתא כמבתר כותלא, חד חשוכא דקיק, דאתחזי ליה. ולא בכל זמנא, כמה דבלעם לא הוה מסתפל ההוא נהירו בכל זמנא.

זכאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא, מה כתיב ביה, (שמות א) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה. הסנה ודאי הוה כגו ההוא קדושה ואתדבק ביה. דכלא אתדבק דא בדא, טהור וטמא, לית טהור אלא מגו טמא. ורוא דא, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. קליפה ומוחא דא בדא סלקא. ודא קליפה לא יתעדי ולא יתבר, עד זמנא דיקומוז מתין מעפרא, כדין יתבר קליפה, ונהירו ונהירו בעלמא בלא סתימו מגו מוחא. זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ואת שני בניה, אמר רבי חייא, וכי בניה ולא בניו של משה. אלא, בגין דאיהי אשתדלת אבתריהו, בלא בעלה, קרא לון אורייתא בניה, ולא בניו. אמר רבי יוסי, אף על גב דבנוי דמשה הוו. מלה דקשוט בניה ודאי. ר' אלעזר אמר, הא משה הוה מזדונג באתר אחרא קדישא עלאה, ולא ויקרא דיליה למקרי לון בניו. השתא אף על גב דבנוי הוו, בגין יקרא דהוה אתר דאזדונג ביה, קרא לון בניה הכא, לבתר קרא לון בניו מאי טעמא, בגין דהוה שעתא דמטו, הוה משה ממלל בשכינתא. לבתר דאתפרש ונפק לגבי חמוי, כדין פתיב (שמות יד) ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו וגו'.

אמר ר' שמעון, אלעזר אלעזר, אנא חמינא

בפרשתא דא, דאת שארי מלה כדקא יאות, וסיומא לאו הכי. ודאי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדְנֵינוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֵה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות